

2. Павлюк В. Значення матеріалів фотозйомки, звукозапису, відеозапису та інших носіїв інформації у кримінальному провадженні // Національний юридичний журнал: теорія та практика. - №2. – 2014.
3. Цивільний Кодекс України // Відомості Верховної Ради України (ВВР). -2003. - №№ 40-44, ст. 356.
4. Соколан Т.С. Відеозапис як джерело доказів: нотатки до наукової дискусії // Адміністративне право і процес. – № 3(5). – 2013.
5. Відеозапись скрытой камерой не является доказательством / [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.http://bramasys.com.ua/videonabludenie/o-skrytom-videonabludenii/>.
6. Конституція України : Закон України від 28.06.1996 р., № 254к/96-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1996. - № 30. – Ст. 141.
7. Загальна декларація прав людини // Права людини і професійні стандарти для юристів в документах міжнародних організацій. – Амстердам – К., 1996. – 342 с.
8. Про оперативно-розшукову діяльність: Закон України від 18.02.92 року №21-12 // Відомості Верховної Ради України (ВВР), 1992, N 22, ст.303
9. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Служби безпеки України щодо офіційного тлумачення положення частини 3 статті 62 Конституції України від 20.10.2011 р. № 12-рп/2011 (№ 1-31/2011) [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/v012p710-11>

ІСТОРИЧНІ ЕТАПИ СТАНОВЛЕННЯ СИСТЕМИ ПАСПОРТНОЇ РЕЄСТРАЦІЇ

Безсонна Т.Ф.

старший викладач кафедри криміналістики та судової експертології
факультету №1 Харківського національного університету внутрішніх справ

Тесля О.В.

курсант факультету №2

Харківського національного університету внутрішніх справ

Найважливішим документом, що посвідчує особу, який має широке правове і соціальне значення є паспорт. Саме він забезпечує громадянам можливість реалізації своїх прав у сфері освіти, праці, відпочинку, інших цивільно-правових відносин. Історія запровадження паспортної системи та власне паспорта тягнеться далеко з минулого. Як свідчать проаналізовані джерела, поняття «паспортної системи» виникло ще в XV ст. Головною задачею так званого «паспорта» було відмежовування осіб, які є суб'єктами господарювання та комерційної діяльності, від бідної верстви

населення, що не мали постійного місця проживання. А також надавала особам право вільно пересуватися країною, та далеко за її межами [1, с. 38].

Історія становлення сучасної системи паспортної реєстрації має більш як трьохсотрічну історію, яку для зручності поділяють на 7 наступних етапів:

Перший етап – причини та передумови створення паспортної системи та документу, що посвідчує особу. Даний етап характеризується розподілом населення держави на категорії, зародженням у світі інституту громадянства як такого, виникненням документів, що посвідчували особу різного виду та значення (таблички, бронзові пластини, громадянські списки), а також появою першого документа для подорожей морем - паспорта [1, с. 38].

Другий етап - виникнення паспортної системи у світі (XV століття). У даний період часу розпочався процес реєстрації громадян, обліку їхнього пересування по території та за її межами. З'являються різні види паспортів, зовнішній вигляд яких розділяв їх власників на певні соціальні групи [1, с. 38].

Третій етап – характеризується появою системи факультативної легітимності в країнах Європи та характеризується пом'якшенням паспортних правил, а точніше, обов'язок мати паспорт замінено на право; винятки становили іноземці та особи, які виїздили за кордон [1, с. 39].

Четвертий етап – становлення паспортної системи у Царській Росії (Петровський період) 1649-1878 рр. У даний період відбулось законодавче закріплення посвідчень особи, які встановлювали деякі обмеження стосовно переміщення та видачі населенню друкованого паспорта [1, с. 39].

П'ятий етап – проведення реформування паспортної системи (дореволюційний період) 1884-1906 рр. У цей період визначались територіальні межі, при перетинанні яких зобов'язувало особу мати паспорт, впроваджуються різні види паспортів у залежності від соціального та правового статусу особи – вибірковість визначення надання паспорта [1, с. 39].

Шостий етап – зародження паспортної системи у Радянському Союзі (післяреволюційний період) 1918-1990 рр. З'являється інститут прописки, який поширювався не на всі категорії населення, обмежувались у правах селяни, військовослужбовці та осудні особи. Завершенням на даному етапі стало проведення паспортної реформи, у результаті якої з'являється основний паспорт, який був наділений окремими засобами захисту, який був наданий усім громадянам держави в обов'язковому порядку [1, с. 39].

Сьомий етап – характеризується власне створенням самої системи паспортної реєстрації незалежної та самостійної України. Даний етап характеризується зміною інституту прописки на реєстрацію, а також становлення інституту громадянства, затвердженням низки паспортів нового зразка та нових сучасних засобів захисту їх від підроблення.

Після здобуття та визнання Україною незалежності на її території ще певний час діяла паспортна система Радянського Союзу. Перед новоствореною незалежною державою постала проблема, яка проявляла себе у створенні та впровадженні власної паспортної системи. Для досягнення вказаної мети було розроблено ряд нормативно-правових документів, зокрема: Постанову Верховної Ради України від 26 червня 1992 р. «Про паспорт громадянина України»; Указ Президента України від 28 жовтня 1993 р. «Про паспорт громадянина України для виїзду за кордон», Постанови Кабінету Міністрів № 1086 від 31 грудня 1993 р. «Про першочергові заходи щодо забезпечення видачі паспортів громадянина України» та № 1001 від 14 грудня 1995 р. та ін.[2, с. 30].

Із 1 січня 2014 в Україні почали видавати новий тип захищеного закордонного документа – біометричний паспорт. Згідно з умовами вступу до ЄС, це обов'язковий крок для наближення до безвізового режиму.

Найбільшою перевагою для українців у біометричних паспортах – те, що держава стає на крок ближчою до безвізового режиму з ЄС. Відповідного документу на офіційному рівні вимагає Єврокомісія. Цілком можливо, що нарешті із впровадженням вільних кордонів в'їзд для власників біометричного паспорту стане миттєвим, чого не можна сказати про тих, хто не внесе свою біометрію до Єдиного реєстру.

Таки чином, система паспортної реєстрації пройшла значний шлях і на даний час з появою біометричних паспортів у світі значно була спрощена процедура перетину кордону. На пунктах пропуску працівникам Прикордонної служби не доводиться власноруч вводити дані особи. Тепер за допомогою оснащеного приладу дану інформацію зчитують із чіпа, що знаходиться в документі. Тут і пояснення, чому людський фактор при перетині кордону мінімальний. Тому перехід до використання біометричних паспортів безумовно надає ряд переваг як власникам цих документів так і державним установам.

Список використаної літератури:

1. Патик Л. Л. Історичні етапи розвитку та становлення системи паспортної реєстрації України / Л. Л. Патик // Економіка. Фінанси. Право. – 2009. – № 7. – С. 38-39.
2. Патик Л. Л. Історичні етапи розвитку та становлення системи паспортної реєстрації України / Л. Л. Патик // Економіка. Фінанси. Право. – 2009. – № 9. – С. 29-33.
3. Патик Л. Л. Проблеми кримінального дослідження підробленого паспорта громадянина України / Л. Л. Патик // Економіка. Фінанси. Право. – 2009. – № 10. – С. 34-36.
4. Постанова Кабінету Міністрів України від 7 травня 2014 року №152 «Про затвердження зразка бланка, технічного опису та Порядку оформлення, видачі, обміну, пересилання, вилучення, повернення державі, знищення паспорта громадянина України для виїзду за кордон, його тимчасового затримання та вилучення»